

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 396/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť O. M., G., zastúpeného advokátkou JUDr. T. V., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12 Co/175/2010 z 30. júna 2010 v spojení s uznesením Okresného súdu Revúca č. k. 5 S 1/2009-96 zo 7. apríla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť O. M. **o d m i e t a** z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. septembra 2010 doručená sťažnosť O. M. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 Co/175/2010 z 30. júna 2010 v spojení s uznesením Okresného súdu Revúca (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 S 1/2009-96 zo 7. apríla 2010.

2. Z obsahu sťažovateľom podanej sťažnosti vyplýva, že žalobou podanou na okresnom súde v konaní vedenom pod sp. zn. 5 S 1/2009 sa domáhal „*preskúmania postupu a zákonnosti výboru a členskej schôdze P. podľa piatej časti OSP, s tým, že tieto rozhodnutia podliehajú prieskumu správnym súdom v rámci správneho súdnictva podľa § 244 OSP...*“. Okresný súd pristúpil k vyrubeniu súdneho poplatku z návrhu v sume 99,50 €, ktorý bol sťažovateľom zaplatený až dodatočne potom, ako okresný súd svojím uznesením č. k. 5 S 1/2009-74 z 8. decembra 2009 konanie vo veci zastavil, a to z dôvodu, že sťažovateľ ako navrhovateľ nezaplatil súdny poplatok z návrhu v plnej výške, a to ani po výzve súdu. Spolu s dodatočným zaplatením súdneho poplatku sťažovateľ požiadal súd o vrátenie preplatku zo zaplateného súdneho poplatku v sume 33,50 €, čiže tú časť zaplateného súdneho poplatku, ktorá prevyšuje sumu 66 €. Okresný súd svojím uznesením č. k. 5 S 1/2009-96 zo 7. apríla 2010 návrh sťažovateľa zamietol. Svoje rozhodnutie oprel o úvahu, že rozhodnutie poľovníckeho združenia o vylúčení niektorého z jeho členov zo združenia, ktoré sťažovateľ napáda, je síce rozhodnutím o právach a povinnostiach člena združenia ako fyzickej osoby, ale takéto rozhodnutie nie je rozhodnutím vydaným v oblasti verejnej správy, pretože vzťah P. a člena družstva je vzťahom súkromnoprávnym a nespadá do oblasti verejnej správy. V nadväznosti na uvedené dospel okresný súd k názoru, že bude v predmetnej právnej veci sťažovateľa postupovať podľa prvej a tretej hlavy zákona č.99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) a preskúmať napadnuté rozhodnutie orgánu poľovníckeho združenia v klasickom občianskoprávnom konaní, a nie v správnom súdnictve podľa ustanovení § 244 a nasl. OSP. Od uvedeného okresný súd následne odvíjal aj stanovenie výšky poplatkovej povinnosti z návrhu pre sťažovateľa v jeho právnej veci.

3. Sťažovateľ napadol ústavnou sťažnosťou uznesenie krajského súdu sp. zn. 12 Co/175/2010 z 30. júna 2010, ktorým tento súd potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 5 S 1/2009-96 zo 7. apríla 2010. Jeho argumentácia sa koncentruje do dvoch oblastí.

3.1 V prvej napáda nesprávny právny názor krajského súdu, ktorý sa stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu v otázke toho, podľa ktorého ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku je potrebné preskúmať ním napadnuté rozhodnutie kompetentného orgánu P., pričom v podstatnom uviedol:

„Skutočnosť, že rozhodnutie P. nie je výsledkom postupu, ktorý je formálne regulovaný správnym poriadkom, neznamená, že také rozhodnutie nepodlieha preskúmaniu súdom v rámci správneho súdnictva. Rozhodnutie, ktoré je predmetom tohto preskúmania je individuálnym správnym aktom, pretože zasiahlo do záujmov, slobôd a práv, ukladá práva a povinnosti a je určené konkrétnemu adresátovi.

Vylúčenie takéhoto rozhodnutia zo súdneho preskúmania v správnom súdnictve môže signalizovať porušenie čl. 46 ods. 2 poslednej vety Ústavy SR. Obsah práva na súdnu ochranu... nespočíva len v ochrane uskutočnenia riadneho a spravodlivého súdneho konania t. j. jeho priebehu, ale aj v ústavnej ochrane prístupu k súdu. V rámci správneho súdnictva sú iné procesnoprávne postupy a princípy (kasačný princíp) ako v rámci všeobecného súdnictva, a v tom je porušenie môjho práva na spravodlivý proces, ktoré zatiaľ vyústilo v porušení môjho práva na vrátenie preplatku na súdnom poplatku ako aj na právnom názore porušovateľa, že mi odmietol poskytnúť ochranu správneho súdnictva.“

3.2 V druhej napáda arbitrárnosť uznesenia krajského súdu, ktorý sa dostatočne nevysporiadal s jeho prednesenými námietkami a argumentmi:

„Poukazujem na neúplnosť a nesprávnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ktorý sa vôbec nezaoberal mojím odvolaním brojacim práve proti dôvodom uvedeným v rozhodnutí súdu prvého stupňa. Odkaz odvolacieho súdu na skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, s ktorými sa stotožnil, podľa mňa bolo nedostatočné. Súď... bližšie nevysvetlil, prečo pri prejednávaní môjho prípadu sa nemôže postupovať v rámci správneho súdnictva, ale v klasickom občianskom súdnom konaní. Z práva na spravodlivý proces totiž vyplýva povinnosť súdu zaoberať sa účinne i mojimi námietkami, argumentami.“

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„... Krajský súd... v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co/175/2010 potvrdením uznesenia Okresného súdu... č. k. 5 S 1/2009-96 z 7. 4. 2010 o zamietnutí návrhu sťažovateľa na vrátenie súdneho poplatku z návrhu na začatie konania vo výške 33,50 €, porušil základné práva sťažovateľa... vyplývajúce z čl. 46 ods. 1, čl. 141 ods. 1, a čl. 144 ods. 1 ústavy a čl. 6 dohovoru.

... Uznesenie Krajského súdu... č. k. 12 Co/175/2010-116 z 30. 6. 2010 sa v plnom rozsahu zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

... Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

7. Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 12 Co/175/2010-116 z 30. júna 2010 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 5 S 1/2009-96 zo 7. apríla 2010. Jeho podstatná argumentácia spočívala (bod 3) v nesprávnom právnom posúdení predmetu sporu a od toho sa odvíjajúcom postupe súdov podľa sťažovateľom navrhovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku pojednávajúcich o správnom súdnictve a na to nadväzujúcu výšku poplatkovej povinnosti z návrhu.

8. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

9. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

10. Krajský súd v rozhodnutí sp. zn. 12 Co/175/2010 z 30. júna 2010 v podstatnom uviedol:

„... Krajský súd preskúmal uznesenie okresného súdu v rozsahu určenom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a toto uznesenie postupom podľa § 214 ods. 2 O. s. p. potvrdil, pretože je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. pokiaľ odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne a stotožnil sa s dôvodmi, ktoré okresný súd uviedol v súlade so zákonom, môže odkázať na toto rozhodnutie a stotožniť sa aj s dôvodmi, ktoré okresný súd vo svojom rozhodnutí uviedol. Odvolací súd poukazuje na dôvody rozhodnutia okresného súdu, ktoré si osvojil a ktoré považuje za vecne, ale aj právne správne.

Treba zdôrazniť, že okresný súd neodmietol poskytnúť účastníkovi konania, ktorý sa naňho obrátil s návrhom na vyriešenie spornej otázky prejednať vec, dospel len k záveru, že nie je možné postupovať podľa tých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktoré v návrhu na začatie konania navrhovateľ uviedol a na ktorých trvá aj v rámci odvolacieho konania, ale musí postupovať inak v súlade s Občianskym súdnym poriadkom, nie však podľa vymedzeného ust. § 244 Občianskeho súdneho poriadku, ale postupom podľa tých častí Občianskeho súdneho poriadku, ktoré sa týkajú iných vecí a teda nie vecí správneho súdnictva. Pokiaľ uvedené rozhodnutie nie je možné preskúmať v správnom súdnictve, ale v klasickom občianskom súdnom konaní, potom aj poplatková povinnosť vyplýva z iného ustanovenia Zákona o súdnych poplatkoch, na základe ktorého okresný súd poplatkovú povinnosť uložil a to v správnej výške s tým, že dovyrubenie súdneho poplatku bolo v súlade so Zákonom o súdnych poplatkoch. Navrhovateľovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom, preto nie sú dôvody na zmenu súdneho rozhodnutia, ktorým zamietol prvostupňový súd návrh na vrátenie zaplateného súdneho poplatku a súdne konanie bude pokračovať v súlade s hmotnoprávnymi aj procesnými ustanoveniami nášho právneho poriadku.“

11. Vzhľadom na obsahovú spojitosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu s potvrdenými závermi rozhodnutia prvostupňového súdu považoval ústavný súd za podstatné uviesť aj podstatnú časť odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu:

«... Nakoľko pri podaní návrhu nebol navrhovateľom súdny poplatok zaplatený, súd ho... vyzval na zaplatenie súdneho poplatku a to pôvodne vo výške 66,- € podľa položky 10

písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov. Dňa 20. 10. 2009 súd právnym zástupcom účastníkov konania adresoval oznámenie a poučenie podľa § 100 ods. 1 O. s. p., v ktorom uviedol, že navrhovateľom uplatnený nárok bude posudzovať ako občiansko-právny nárok a v konaní bude postupovať podľa prvej a tretej časti Občianskeho súdneho poriadku a nie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. V súvislosti s týmto oznámením zároveň doručil právnemu zástupcovi navrhovateľa výzvu na zaplatenie doplatku súdneho poplatku vo výške 33,50 € podľa položky č. 1 písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov...

Vecný rozsah preskúmvacej pôsobnosti súdov v správnom súdnictve, teda vymedzenie toho, ktoré rozhodnutia podliehajú súdnemu prieskumu je uvedený v ust. § 244 O. s. p. ... Podmienkou, aby súdy v správnom súdnictve mohli určité rozhodnutie alebo postup preskúmať je, aby sa jednalo o rozhodnutie orgánu alebo osoby uvedenej v ust. § 244 ods. 2 O. s. p. ... Pri posudzovaní, či návrh navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia výboru a členskej schôdze P. je rozhodnutím podliehajúcim prieskumu súdu v správnom súdnictve súd skúmal, či sa jedná o rozhodnutie vydané niektorým z orgánov alebo osôb uvedených v ust. § 244 ods. 2 O. s. p. Nakoľko Poľovnícke združenie je občianskym združením, teda právnickou osobou, ktorá vznikla podľa Zák. č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov (§ 18 ods. 2 písm. a/ Občianskeho zákonníka), je zrejmé, že nejde ani o orgán štátnej správy ani územnej samosprávy. Taktiež nejde o orgán záujmovej samosprávy, pod ktorými teória správneho práva rozumie subjekty korporatívneho charakteru pôsobiace spravidla na profesijnom základe - profesijné komory (advokátov, lekárov, architektov). Rozhodnutia právnickej osoby podliehajú v zmysle § 244 ods. 2 O. s. p. súdnemu prieskumu v správnom súdnictve len v prípade, že im zákon zveril rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutia poľovníckeho združenia by podliehali súdnemu prieskumu v správnom súdnictve v prípade, ak by sa týkali oblasti verejnej správy a zákon (nie predpis nižšej právnej sily, alebo ich interný akt) by im v tomto smere zveril právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb. Aj keď pojem „verejnej správy“ nie je možné dostatočne pozitívne vymedziť, možno ho charakterizovať tak, že sa jedná o realizáciu verejnej moci, ktorá má sledovať určitý verejný cieľ alebo záujem alebo realizáciu zákona, ktorá je vykonaná osobami, ktoré nie sú osobami nezávislými (od štátu).

Rozhodnutie poľovníckeho združenia o vylúčení niektorého z jeho členov zo združenia je síce rozhodnutím o právach a povinnostiach tohto člena ako fyzickej osoby. Nie je to však rozhodnutie v oblasti verejnej správy, nakoľko vzťah združenia a jeho člena je vzťahom súkromnoprávnym a nespadá do oblasti verejnej správy. Je zrejmé, že rozhodnutie poľovníckeho združenia o vylúčení svojho člena nie je realizáciou verejnej moci, ani nesleduje žiadny verejný cieľ alebo záujem, ani nerealizuje zákon, ale interný predpis združenia, ktorým sú stanovy. Je taktiež zrejmé, že Zákon č. 23/ 1962 Zb. o poľovníctve ani žiadny iný zákon poľovníckym združeniam nezveril rozhodovaciu právomoc o právach a povinnostiach ich členov práve z dôvodu, že tieto sú internou, súkromnoprávnou záležitosťou združenia.

Navrhovateľ vo svojom podaní doručenom súdu dňa 18. 11. 2009 uviedol, že vyššie prezentovaný názor súdu je v rozpore s doterajšou súdnou praxou, rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 28/ 1997 a R 64/ 1999 a vykazuje znaky arbitrárnosti. V tejto súvislosti si súd dovoľí poznamenať, že uvedené rozhodnutia sú skutkovo úplne odlišné od predmetnej veci. V rozhodnutí R 28/ 1997 sa riešila otázka preskúmania rozhodnutia Lesného úradu o disciplinárnom opatrení za disciplinárne previnenie spočívajúce v porušení povinností ustanovených právnymi predpismi upravujúcimi výkon poľovníctva... V danom prípade sa jednalo teda o preskúmanie rozhodnutia orgánu štátnej správy, ktoré sa týka oblasti verejnej správy. Keď navrhovateľ aplikoval toto rozhodnutie Najvyššieho súdu SR na predmetný prípad, pravdepodobne nesprávne stotožnil rozhodnutie štátneho orgánu o správnom delikte fyzickej osoby s rozhodnutím poľovníckeho združenia o konaní fyzickej osoby v rozpore so stanovami združenia. Konanie člena združenia v rozpore so stanovami združenia a zo toho vyplývajúce rozhodnutie o jeho vylúčení a spáchanie správneho deliktu a z toho vyplývajúca sankcia sú však dve odlišné kategórie. V rozhodnutí R 64/1999 sa rieši otázka vecnej príslušnosti okresného súdu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia poľovníckeho združenia o vylúčení člena, ktorú súd nepopiera, nakoľko vyplýva priamo zo Zákona o združovaní občanom (§ 15 ods. 1 Zákona o združovaní občanov). Naopak, z toho, že súd mienil vec meritórne preskúmať je zrejmé, že prijal svoju vecnú príslušnosť, ktorú samozrejme skúmal na začiatku konania.

Súd v predmetnom konaní neodmietol preskúmať rozhodnutie výboru a členskej schôdze p. z dôvodu nedostatku vecnej príslušnosti alebo nedostatku právomoci. Povinnosť súdu preskúmať takého rozhodnutia vyplýva priamo zo zákona. Ako však bolo vyššie uvedené, uvedené rozhodnutia nie je možné preskúmať v správnom súdnictve..., ale len v klasickom občianskoprávnom konaní podľa prvej a tretej hlavy O. s. p.. Svoj právny názor opiera okrem iného o rozhodnutie ÚS ČR Sb. ÚS 36/98, ktoré na predmetnú vec možno aplikovať, nakoľko zákonná úprava § 244 O. s. p. bola v čase jeho vydania totožná v Českej aj Slovenskej republike. Podľa tohto rozhodnutia stanovisko, podľa ktorého na preskúmanie rozhodnutí niektorého z orgánov združenia (§ 15 ods. 1. Zák. č. 83/1990 Zb.) nemožno použiť všeobecné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku týkajúce sa konania pred súdom a že preto je vec nutné posudzovať podľa osobitných ustanovení o správnom súdnictve opomínajú, že tieto rozhodnutia, vydané na základe stanov alebo poriadku nie sú rozhodnutiami vydávanými v oblasti verejnej správy, čo je základnou podmienkou prieskumu v správnom súdnictve podľa ust. § 244 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Ak teda nie je možný postup podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej správne súdnictvo, zostáva len, vzhľadom na ustanovenie § 7 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku s prihliadnutím na ustanovenie § 15 ods. 1 Zákona č. 83/ 1990 Zb. primerane aplikovať časť prvú a tretiu Občianskeho súdneho poriadku, prirodzene napríklad s tým rozdielom, že funkčne príslušný je výlučne okresný súd riadiaci sa kasačným princípom. Inými slovami ide o občianske konanie sui generis, v ktorom ustanovenia piatej časti občianskeho súdneho poriadku aplikovať nemožno.»

12. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná

už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

13. Podstatná argumentácia sťažovateľa spočívala (bod 3 a 7) v jeho právnom názore že, „... nie je rozhodujúce to, že správne orgány niekedy rozhodujú aj o právach a povinnostiach súkromnoprávneho charakteru. Pri správnych orgánoch ako je orgán záujmovej samosprávy, ďalšie právnické osoby... ak im zákon zveril rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb, je podmienkou súdneho prieskumu, že musia rozhodovať v oblasti verejnej správy. V pochybnostiach treba preskúmať najmä to, či práva alebo povinnosti, ktorých sa rozhodovanie takých orgánov dotýka má verejnoprávnu povahu, prípadne aspoň zmiešanú verejnoprávnu a súkromnoprávnu povahu.“. K napadnutému rozhodnutiu krajského súdu sťažovateľ poznamenal: „Jednostranný a formalistický výklad, ktorý urobil porušovateľ vo veci sťažovateľa, vzhľadom na uvedené skutočnosti, javí sa ako zjavne neodôvodnený a arbitrárny, odôvodnenie rozhodnutia porušovateľa je nepresvedčivé a zjavne neodôvodnené, čím sa reálne nezabezpečilo uplatnenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 dohovoru.“ V danej veci ústavný súd nezistil, že napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 12 Co/175/2010 z 30. júna 2010 v spojení s napadnutým uznesením okresného súdu č. k. 5 S 1/2009-96 zo 7. apríla 2010 boli svojvoľné a že by tak zasahovali do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru

ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu ani okresného súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

14. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu v jeho spojitosti s napadnutým uznesením okresného súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je namietané uznesenie krajského súdu aj náležite odôvodnené.

15. V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s namietaným uznesením krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu v jeho spojení s napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením označených práv (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého uznesenia

krajského súdu č. k. 12 Co/175/2010-116 z 30. júna 2010), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2010